

[Ole Bjørn Kraft.]

hvori han i høj grad opfordrer de europæiske stater til nu at yde deres bidrag og ikke alene at stole på De Forenede Staters støtte. Denne udtalelse kan kun opfattes på den måde, at det i De Forenede Stater vil blive hilst med tilfredshed, når der bliver ydet en ekstra indsats fra de europæiske landes side. Derfor må det være rigtigt, således som det har været vort udgangspunkt i forhandlingerne her i dag, at hvis regeringen og dens partier kunne beslutte sig til i det kommende år at give et antageligt beløb, et beløb, der svarer til en 5—6-årig periodes gennemsnit, og sige: den bevilling vil vi forelægge det danske folketing, og give meddelelse derom, så kan den højtærede minister ikke være i tvivl om, at det ville fremme de forhandlinger, som allerede har stået på månedsvis, fremme dem, så vi måske ikke behøvede at udskyde dem til maj.

Under alle omstændigheder kan det ikke være sådan, at et så afgørende spørgsmål som hærens materiel skal blive ved med at vente næsten årevis. Ja, hvis ministeren kunne stå op og sige, at der bliver ikke brug for det materiel før om 5 år — det er der undertiden nogen som har forsøgt. Men det ansvar kan man ikke påtage sig i vore dage, og derfor kan man ikke uden videre — når man tænker på, at vi begyndte at drøfte disse spørgsmål for tre fjerdingår siden — nu igen udskyde det et stykke tid. Jeg ville være meget urolig, hvis jeg sad i ministerens stol, ikke fordi jeg venter, at der skal komme en krig i overmorgen, men fordi jeg ved, at anskaffelser af materiel, træning af mandskab o. s. v. er noget, som tager lang tid. Derfor bør man ikke holde sig tilbage, og jeg tror, at hvis man startede med det samme, ville det fremme den højtærede ministers forhandlinger.

Vi lever jo i en urolig tid. Jeg ved ikke, hvorledes den højtærede minister ser på den øjeblikkelige verdenspolitiske situation. I Genève går nedrustningsforhandlingerne deres sørgelige rundgang. Vi ønsker alle, der skal komme et resultat, men vi ved også alle, at det er noget, der har lange, lange udsigter. Samtidig ligger Berlinkrisen som et åbent sår, befinder sig i øjeblikket på et stade, hvor den fra den ene dag til den anden kan føre til de alvorligste begiven-

heder. Vi ønsker forhandling om Berlin, en forhandling, der ikke prisgiver hverken byen eller dens befolkning, på samme måde som vi ønsker en forhandling om nedrustning; men man ved, at denne forhandling kan kun føres med udsigt til et for vore folk og vore lande tilfredsstillende resultat, hvis vi er i stand til både at sige ja og nej. Hvis man bringer sig i den situation, at man ikke kan sige nej, men må gøre indrømmelser, så er det på forhånd givet, hvordan udviklingen vil gå, så indebærer det en fare for freden, som ikke må undervurderes. Hvis der er en følelse af, at man er således stillet, at når det kommer til stykket, må man sige ja, så spændes buen undertiden så højt, at den brister. Der må, som det så mange gange er blevet sagt, forhandles ud fra den forudsætning, at vi er stærke nok til at kunne sige nej, og her har det — hvor svagt vort land end er, og hvor få vi end er — alligevel sin betydning, hvorledes vore forhold er. Vi har da også set, hvordan i den vestlige verden forsvarsforanstaltningerne i de sidste måneder er blevet styrket og underbygget, i Amerika naturligvis som det store land, det er, men også i England, i Vesttyskland og i andre europæiske lande, samtidig med at general Norstad har opfordret alle NATO-medlemslandene, deriblandt også Danmark, til at styrke deres stilling netop nu. Og den måde, hvorpå vi bedst kan styrke vor stilling, er gennem disse materielanskaffelser, der bringer vort forsvarsmateriel op på et tidssvarende stade, således at vore soldater ikke skal kæmpe med utidssvarende og dårlige våben, hvis det skulle komme dertil. Derfor bør vi følge denne opfordring, og vi bør også følge den af den grund, at der må være tillid inden for værnene til alvoren bag ordningen.

Jeg vil slutte disse bemærkninger med at sige, at vi håber, regeringen nu vil blive enig om, hvad der skal gøres, hvorledes forhandlingerne skal føres, og hurtigst muligt bringe dem frem til en beslutning og en afslutning, og at den derefter på den måde, den ønsker det, vil give tinget oplysninger herom og holde tinget underrettet om disse spørgsmål — gennem finansudvalget, det udenrigspolitiske nævn eller på anden måde. Regeringen må forstå, at det ikke bare er os, der har stillet denne forespørgsel, men vide,